Ženy v hudbě
Women in Music

Zahajovací koncert
16. dubna 2023 od 19.00
Opening Concert
16 April 2023 at 7 p.m.

Slovo k programu
About the Programme

Julie Reisserová

Otevíráme-li kapitolu zabývající se uměleckou tvorbou českých žen a jejich vlivu na společenské dění v době mezi dvěma světovými válkami, je třeba začít u dnes prakticky neznámé Julie Reisserové (rozené Kühnelové, 1888–1938), jejíž hlas patřil k těm nejsilnějším. Ona sama si ve své přednášce pro Rakouský ženský spolek ve Vídni v roce 1937 povzdechla: „Je třeba si přiznat, že dnes je jen několik skladatelek, jejichž jména jsou známá. Podle mého názoru však tento stav není způsoben vrozeným nedostatkem talentu, ale spíše historickým vývojem a společenskými podmínkami.“[1)] Reisserová, která je sama výmluvným příkladem tohoto tvrzení, studovala skladbu v Praze u Josefa Bohuslava Foerstera, v Bernu u Ernsta Hohlfelda a v Paříži u Alberta Roussela, jehož komickou operu *Le testament de la tante Caroline* (Závěť tety Karolíny) přeložila do češtiny a prosadila její uvedení ve světové premiéře v Olomouci v roce 1936. Díla Julie Reisserové, včetně sboru *Slavnostní den* zkomponovaného v roce 1936 pro Františku Plamínkovou, byla za jejího života uváděna poměrně často, a to i v zahraničí, snad pro svůj chytlavý hudební jazyk, v němž je zřejmý vliv francouzské školy. Manželství s českým diplomatem Janem Reisserem, jež ji zavedlo do různých zemí a společenských kruhů, z ní udělalo významnou vyslankyni hudby své rodné země. Slibnou mezinárodní kariéru však ukončila její předčasná smrt v roce 1938.

Svou *Suitu* (někdy uváděna i pod názvem *Letní den*) věnovala Reisserová „s hlubokou vděčností“ Albertu Rousselovi. Poslední třetí věta *Allegro con moto* vznikla paradoxně jako první v roce 1924 v Bernu a pod názvem *La Bise* se několikrát hrála samostatně, v roce 1929 mimo jiné i ve slavné Salle Gaveau v Paříži. Další dvě části napsala Reisserová v letech 1930 a 1931. Své premiéry se *Suita* jako celek dočkala 23. října 1931 v Praze v paláci Lucerna společně s písňovým cyklem *Březen* v provedení České filharmonie a dirigenta Pavla Dědečka. V díle se odráží hned několik nálad: bezstarostná atmosféra kempování v přírodě, stesk po domově, letní bouřka či poklidně se jiskřící hladina

---

1 Julie Reisserová: *Die Frau als Komponistin*. In: *Die Österreicherin. Organ des Bundes Österreichischer Frauenvereine*. No. 4. 1937: 1

Ženevského jezera. Albert Roussel o *Suitě* prohlásil: „Má nepopiratelný šarm a svěžest!“ Skladba se dočkala hned několika provedení v Evropě, a ve druhé polovině 30. let ji dokonce odvysílal Československý a dánský rozhlas.
Pokud můžeme některou ze skladeb Julie Reisserové označit za průlomovou, pak je to *Pastorale maritimo*, které ji definitivně etablovalo na mezinárodních pódiích. Skladba vznikla v roce 1933 v inspirativním prostředí Varengeville-sur-Mer a ještě téhož roku byla premiérována v Bělehradu. Zvukový svět této kompozice je velmi průzračný a nekomplikovaný, protkaný svůdnými glissandy v harfách či trylky v dechových nástrojích. I tato skladba se v roce 1935 dočkala rozhlasového přenosu v Radio-Wien.

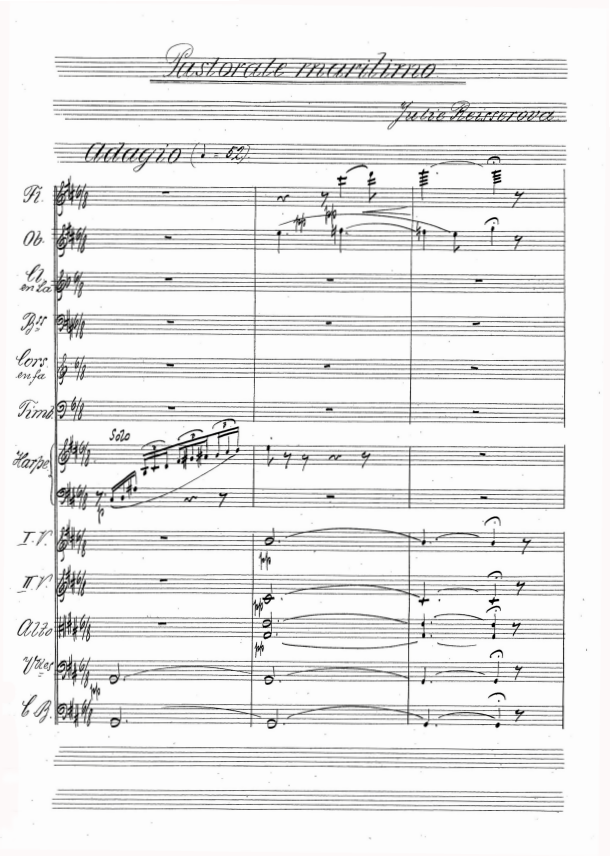

Autograf skladby *Pastorale maritimo*
© archiv Jean-Paul Montagnier

Písňový cyklus *Březen* patří k raným dílům Julie Reisserové: vznikl v Bernu mezi léty 1923 a 1925. Literárně nadaná autorka jej částečně zkomponovala na své vlastní texty (*Světlo*, *Jaro v ulici*), v písních *Za svítání* a *Nostalgie* pak sáhla po verších německého romantického básníka Eduarda Möriketo a japonského tvůrce haiku Ochi Etsujina. Ona sama svůj cyklus označila „spíše jako suitu pro orchestr a sopránové sólo“. Premiéra verze pro zpěv a klavír se uskutečnila v Paříži v roce 1927. Orchestrální verze byla poprvé uvedena v Praze v roce 1931 se sólistkou Marií Žaludovou-Knittlovou. I v tomto cyklu se nechala autorka inspirovat přírodou. Střetává se v něm trudomyslná atmosféra zimy (*Za svítání* a *Světlo*) s radostnými náladami přicházejícího jara (*Nostalgie* a *Jaro v ulici*).

Musica non grata uvádí všechna tři díla Julie Reisserové v novodobé premiéře v souvislosti s nově vydanou kritickou edicí Jeana-Paula C. Montagniera u nakladatelství Ries & Erler. Orchestrální skladby *Pastorale maritimo* a *Suita* se vrací na koncertní pódia po téměř devadesáti letech.

EN

When viewing the artistic creation of Czech women and the influence they had on society between the two world wars, we should start with the today little known **Julie Reisserová** (nee Kühnelová, 1888–1938), whose voice was among the loudest. In a lecture for the Austrian Women's Association in Vienna in 1937, she said: "We must admit that there are few female composers whose names we know. In my opinion, however, it is not owing to a lack of talent among women, yet rather to the historical development and social conditions."[1)] Reisserová, who herself serves as a prime example in this respect, studied composition with Josef Bohuslav Foerster in Prague, Ernst Hohlfeld in Bern, and with Albert Roussel in Paris. She translated into Czech the libretto to Roussel's comic opera *Le testament de la tante Caroline,* whose world premiere, in Olomouc, Czechoslovakia, in 1936, she helped materialise. During her lifetime, Julie Reisserová's pieces, including the choral *Festive Day,* which she wrote for Františka Plamínková, were performed relatively frequently, both at home and abroad, perhaps thanks to their striking idiom, evidently reflecting the French influence. As the wife of the Czech diplomat Jan Reisser, she lived in a number of countries, where she duly promoted the music of her native land. Regrettably, in 1938 the life and international career of the promising artist came to an untimely end.

Reisserová dedicated her *Suite* (sometimes referred to as *Summer Day*), "with great gratitude", to Albert Roussel. The final movement, *Allegro con moto,* completed first, in 1924 in Bern, was, under the title *La Bise,* played separately on several occasions, with the venues including the famous Salle Gaveau in Paris (1929). The other two movements date from 1930 and 1931, respectively. The entire *Suite* received its premiere on 23 October 1931 at the Lucerna hall in Prague within an evening that also featured Reisserová's cycle *March*, as performed by the Czech Philharmonic, conducted by Pavel Dědeček. The *Suite* expresses several feelings and moods, such as the joy of camping and home-sickness, as well as phenomena like a summer storm and the peacefully sparkling surface of Lake Geneva. Albert Roussel lauded the piece as follows: "It has an indisputable charm and freshness!" The *Suite* was given several performances in Europe, and in the second half of the 1930s it was even broadcast on Czechoslovak and Danish Radios.

If we were to single out one of Julie Reisserová's works as being particularly significant, it would be the *Pastorale maritimo*, which earned her international recognition. Conceived in 1933 in the inspiring environment of the village of Varengeville-sur-Mer, it premiered in Belgrade that very same year. Pellucid and simple, the sound is interwoven with enthralling glissandos in the harps and trills in the wind instruments. The *Pastorale maritimo* too was broadcast – in 1935, it was played on Radio Wien.

Julie Reisserová wrote her early song cycle *March* between 1923 and 1925 in Bern. The literarily gifted composer based some of the pieces (*Light, Spring in the Street)* on her own texts, while two of them (*At Dawn* and *Nostalgia)* are settings of verse by the German Romantic Eduard Mörike and the Japanese Haiku poet Ochi Etsujin, respectively. She herself defined the cycle as "rather a suite for orchestra and solo soprano". The version for voice and piano premiered in 1927 in Paris, the orchestral version was first performed in 1931 in Prague, with the solo part sung by Marie Žaludová-Knittlová. For this cycle too Reisserová drew inspiration from Nature, depicting the gloominess of winter (*At Dawn* and *Light*) and the joy roused by imminent spring (*Nostalgia* and *Spring in the Street*).

The Musica non grata evening will present the three Julie Reisserová works for the very first time in line with a new critical edition, made by Jean-Paul C. Montagnier for Ries & Erler. The *Pastorale maritimo* and the *Suite for Orchestra* will return to a concert stage after almost 90 years.

Vítězslava Kaprálová

Vítězslava Kaprálová (1915–1940) dnes patří k nejznámějším umělkyním československého meziválečného období, zejména díky mimořádnému angažmá Společnosti Vítězslavy Kaprálové v Torontu. Jméno Kaprálová je úzce spojeno s rodným Brnem, Prahou a Paříží, kde byla v úzkém kontaktu s avantgardními skladateli, zejména s Bohuslavem Martinů. K jejím nejznámějším dílům patří *Vojenská symfonieta op. 11*, kterou jako dirigentka provedla v roce 1938 s Orchestrem BBC v Londýně. Koncert byl současně vysílán ve Spojených státech a v tisku se dočkal nadšených recenzí. V rámci zahajovacího koncertu našeho cyklu zazní jedna z nejkrásnějších písní Kaprálové, a sice *Sbohem a šáteček op. 14*, kontemplativní

skladba na text Vítězslava Nezvala, jejímž středobodem je téma loučení a shledání. Skladatelka ji dokončila 3. června 1937 v posledních dnech svých studií na Pražské konzervatoři v mistrovské třídě Vítězslava Nováka. Krátce poté se rozloučila s milovanou Prahou a odjela do Francie. O rok později, již v Paříži, začala na návrh svého otce Václava Kaprála pracovat na její instrumentaci a tento náročný úkol opakovaně konzultovala se svým pařížským mentorem Bohuslavem Martinů. V dopise z 28. února 1938 si stěžuje otci: „Nyní jsme vstali znechuceni od *Sbohem a šátečku*. Je to příšerná práce. Jaktěživo nešlo nic tak těžko instrumentovat; M. vzkazuje, že to vůbec nejde, takže to nemůžem hned poslat. Abys prý počkal." Premiéry orchestrální verze se Kaprálová již nedočkala. V roce 1940 zemřela v exilu ve francouzském Montpellier ve věku pouhých dvaceti pěti let.

Půvabná *Suite en miniature op. 1* vznikla v polovině třicátých let, tedy v době, kdy Kaprálová začínala svá pražská studia. Myšlenkově jde však o dílo mnohem starší – jeho podkladem je totiž hudební materiál skladatelčiny ještě romanticky a impresionisticky laděné *Klavírní suity* z roku 1931. Za povšimnutí stojí instrumentace. Tíživé, až tragicky vyznívající *Praeludium* je napsáno pro smyčce, kontrastně lyrické *Pastorale* pro dechové nástroje a melancholicky něžnou *Ukolébavku* instrumentovala Kaprálová pro malý orchestr, který v závěrečném rozjasněném *Menuettu* rozšiřuje o trubku, tympány, triangl a činely. Dílo věnovala hudebnímu souboru brněnské pobočky Radiojournalu, který jej pod taktovkou Theodora Schaefera 7. února 1936 v Brně premiéroval.

Suita rustica op. 19 inspirovaná českými lidovými písněmi a tanci byla napsána na objednávku londýnské pobočky nakladatelství Universal Edition, podnícené úspěchem *Vojenské symfoniety* na londýnském festivalu Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu. Kaprálová na skladbě pracovala obdivuhodným tempem od poloviny října do poloviny listopadu 1938. Pro úvodní větu si vypůjčila dvě lidové melodie: první z Moravy (*Přeletěl slavíček přes Javorníček*), druhou z venkovského kraje na Slovensku (*Čiaže je to rolička nezoraná?*). Ve druhé větě se objevuje nápěv slezské písně *Měla jsem holúbka v truhle schovaného* a tanec furiant v rytmu západočeské písně *Sedlák, sedlák*. Jako první téma třetí věty zaznívá veselá česká píseň *Ešče mě nemáš, hopaj, šupaj*, kterou oznamují trubky a trombóny, s níž kontrastuje melodie písně *Vysoko zornička, dobrú noc Anička* původem ze slovácých Kopanic. Po její krátké expozici se náhle ozve hlas minulosti – do místa, kde bychom to nejméně očekávali, vložila Kaprálová čtyřhlasou fugu. Závěr *Suity* je na okamžik oddálen krátkou fanfárou sólové trubky a vrcholí ve strhujícím, náhlém konci.

EN

Vítězslava Kaprálová (1915–1940) was one of the most notable Czech interwar composers and conductors. Her legacy has been safeguarded and promoted by the Toronto-based Kapralova Society. Born in Brno, she went on to study in Prague and Paris, where she mingled with avant-garde artists, including the Czech composer Bohuslav Martinů. Kaprálová bequeathed us an impressive body of work, with one of her best-known pieces being *Military Sinfonietta*, Op. 11, which in 1938 she presented in London, conducting the BBC Orchestra. Rebroadcast in the USA, the performance met with great critical acclaim. The concert opening the Women in Music cycle features *Waving Farewell*, Op. 14, a mesmerising song, set to Vítězslav Nezval's poem, contemplating the theme of parting and reunion. Kaprálová completed it on 3 June 1937, during the final days of her studies in Vítězslav Novák's masterclass at the Prague Conservatory, shortly before leaving for France. A year later in Paris, encouraged by her father, the composer Václav Kaprál, she got down to instrumenting the piece, consulting Bohuslav Martinů, her teacher and mentor, about the formidable task. In a letter to her father, dated 28 February 1938, she complained: "Frustrated, we just put aside *Waving Farewell*. It's dreadful work. There has never been anything so difficult to instrument. M. claims that it's simply impossible, so we cannot send it yet. He says you should be patient." Kaprálová did not live to see the premiere of the orchestral version of *Waving Farewell*. In 1940, she died in exile in Montpellier, France. The artist was only 25 years of age.

Kaprálová created the captivating *Suite en miniature,* Op. 1, in the mid-1930s, when she had begun her studies in Prague. Yet the idea dates from an earlier time, as the composer employed the music material from the Romantic and Impressionist 1931 *Piano Suite*. Noteworthy is the instrumentation. The glum, downcast *Praeludium* is scored for strings, the lyrical *Pastorale* for winds, and the melancholy tender *Lullaby* for small orchestra, which in the final, brightened *Menuetto* is extended with trumpet, timpani, triangle and cymbals. The *Suite en miniature* is dedicated to the Brno Radiojournal's ensemble, who premiered it on 7 February 1936 under the baton of Theodor Schaefer.

The *Suita rustica,* Op. 19, inspired by Czech and Slovak folk songs and dances, was commissioned by Universal Edition London, in the wake of the impressive performance of Kaprálová's *Military Sinfonietta* at the International Society for Contemporary Music Festival in London in 1938. The composer plunged into writing the piece in the middle of October of that year and completed it within a mere month. The first movement makes use of two traditional melodies: one from Moravia (*Přeletěl slavíček přes Javorníček*), another from Slovakia (*Čiaže je to ročička nezoraná?*). The second movement encompasses a Silesian tune (*Měla jsem holúbka v truhle schovaného*) and the Furiant dance in the rhythm of a West Bohemian folk song (*Sedlák, sedlák*). The first theme of the third movement is a merry Bohemian song (*Ešče mě nemáš, hopaj, šupaj*), ushered in by trumpets and trombones, followed by the contrasting melody of a song from Moravian Slovakia (*Vysoko zornička, dobrú noc Anička*), whose brief exposition gives way to a voice from the past, with a four-part fugue appearing in the least expected place. The finale of the *Suita rustica,* preceded by a brief solo trumpet fanfare, culminates in a torrential, abrupt ending.

Dora Pejačević

Stejně jako Vítězslavě Kaprálové byl i chorvatské skladatelce **Doře Pejačević** (1885–1923) dopřán jen krátký život. Studovala housle u Václava Humla a instrumentaci u Dragutina Kaisera v Záhřebu, kompozici v Drážďanech u Percyho Sherwooda a v Mnichově u Waltera Courvoisiera, byla však také skladatelským samoukem. Jejím domovem byly chorvatské Našice, několikrát také pobývala v Budapešti, Mnichově, Praze a ve Vídni. V roce 1921 se po sňatku s Ottomarem von Lumbe usadila v Mnichově. Její dílo nese rysy pozdního romantismu s nádechem impresionismu, v pozdějších dílech až s přechodem k expresionismu. Zejména její orchestrální skladby jsou mistrovské, srovnatelné s uměním Richarda Strausse. Je autorkou vůbec prvních písní s orchestrálním doprovodem v Chorvatsku. Jako mladá často navštěvovala Čechy, zejména svou blízkou přítelkyni Sidonii Nádhernou z Borutína na zámku Vrchotovy Janovice. Za jejími návštěvami pravděpodobně stál také Sidoniin bratr Jan, který byl údajně její velkou láskou. Pejačević udržovala úzké kontakty s mnoha českými umělci a interprety, včetně houslového virtuosa Jaroslava Kociána, kterému věnovala několik svých skladeb. Další dedikace směřovaly například k Vítězslavu Novákovi, ke kterému chovala velkou úctu a obdiv.

EN

Just like Vítězslava Kaprálová, the Croatian composer **Dora Pejačević** (1885–1923) died young. She studied the violin with Václav Huml and instrumentation with Dragutin Kaiser in Zagreb,

composition with Percy Sherwood in Dresden and Walter Courvoisier in Munich, yet she was largely self-taught. She grew up and spent most of her life in the town of Našice, Croatia, but also lived in Budapest, Prague and Vienna. In 1921, after marrying Ottomar von Lumbe, she settled in Munich. Her music features elements of Late Romanticism, tints of Impressionism, as well as Expressionism. Especially remarkable are her orchestral pieces, comparable to those of Richard Strauss. Dora Pejačević was the first composer in Croatia to create songs with orchestral accompaniment. As a young woman, she frequently visited Bohemia, particularly to see Baroness Sidonia Nádherná, a patron of the arts and a close friend of hers, at her mansion in Vrchotovy Janovice. (Dora was reputedly in love with Sidonia's brother.) Pejačević associated with a number of Czech artists, including musicians, among them the virtuoso violinist Jaroslav Kocián, for whom she wrote several works. She also dedicated a few pieces to the composer Vítězslav Novák, whom she admired and greatly respected.

Elizabeth Maconchy

„Kdybychom vám ho dali, jen byste se vdala a už nikdy nenapsala ani notu," vzpomínala britská skladatelka Elizabeth Maconchy (1907–1994) na rozhovor se Sirem Hughem Allenem, děkanem Královské hudební akademie v Londýně, poté, co jí bylo koncem dvacátých let odepřeno Mendelssohnovo stipendium. Navzdory tomuto genderovému faux pas však šla žákyně Ralpha Vaughana Williamse neochvějně za svým snem. Jen krátce nato získala stipendium Octavia, které jí umožnilo studovat v zahraničí, a byl to Vaughan Williams, kdo ji nakonec nasměroval za studiem do Prahy. „Jedna moje žačka kompozice na R.C.M.," obrátil se o radu na Edwarda Josepha Denta, profesora hudby v Cambridgi, „kterou považuji za velmi nadanou, touží odjet do zahraničí a studovat hudbu, zejména kompozici, po dobu šesti měsíců, nebo možná i déle. […] Slečně Maconchyové je teprve devatenáct let – hraje docela dobře na klavír a prošla důkladnou průpravou u Kitsona a Charlese Wooda. […] Mám pocit, že by pro ni mohl být vhodný Respighi nebo Casella – pokud vůbec budou brát žáky. Na druhou stranu ani Řím, ani Budapešť nesplňují mé představy z hlediska celkové hudební atmosféry a možnosti poslechu dobré hudby. Také samozřejmě musíme uvažovat o místě, kde bychom pro ni našli nějakou příjemnou rodinu. Jsou Lipsko nebo Drážďany v dnešní době ještě dobré? Navrhli mi Prahu – co si o tom myslíte?"[2] A Dent zřejmě považoval Prahu za nejlepší možnost, protože právě sem koncem září 1929 Maconchy dorazila. Stala se zde žačkou Karla Boleslava Jiráka, ale nový hudební svět jí otevřela zejména *Její pastorkyňa* Leoše Janáčka. Seznámila se rovněž s Josefem Sukem, kterého nadchla její orchestrální suita *The Land* (Země), a s Janem a Wilmou Löwenbachovými, kteří ji uvedli do pražských hudebních kruhů. Po dalších cestách po Evropě se v březnu 1930 vrátila do Prahy, kde 19. března 1930 (v den jejích 23. narozenin) zaznělo ve světové premiéře její *Concertino pro klavír a komorní orchestr* s Erwinem Schulhoffem u klavíru. Ralph Vaughan Williams byl premiéry přítomen a napsal o ní s nadšením: „Úžasně vyvedli první a třetí větu […]; a druhou větu zahráli tak, že zněla téměř stejně tak krásně, jako je krásná ona sama; myslím, že druhá věta je jednou z nejkrásnějších věcí, které jsem

[2] Ralph Vaughan Williams to Edward Joseph Dent (1 July 1926). In: *Letters of Ralph Vaughan Williams 1895-1958*, ed. Hugh Cobbe. 2008: 160.

kdy slyšel […]. Publiku v Praze se to nesmírně líbilo a všichni kritici říkali hezké věci.“[3] A skutečně: *Národní osvobození* psalo, že *Concertino* je „rozhodně jednou z nejpřitažlivějších skladeb ženské skladatelky“[4], a *Prager Tagblatt* hovořil o druhé větě jako o evokaci „věčné nálady moře, nad níž se vznášela melodie, která jako by odrážela melancholii její [skladatelčiny] rodné země“[5]. Skladba plná svěžesti a energie, jejíž provedení patřilo k prvním vrcholům dlouhé kariéry Elisabeth Maconchy, však z koncertních pódií zcela nepochopitelně téměř zmizela. I ona tak sdílí osud děl mnoha ženských skladatelek, která stále čekají na své znovuobjevení.

EN

“If we’d given it to you you’d have only got married and never written another note.” Thus said Sir Hugh Allen, Director of the Royal Academy of Music in London in the late 1920s, substantiating his decision not to grant the Mendelssohn Scholarship to **Elizabeth Maconchy** (1907–1994). Ignoring his blatant sexism, the gifted fledgling composer would prove otherwise. A pupil of Ralph Vaughan Williams, in 1929 she received the Octavia Scholarship, which allowed her to continue her studies abroad. One of the cities her mentor proposed as suitable for her was Prague, as attested to by his letter to Edward Joseph Dent, a Professor of Music at the University of Cambridge, whom he asked for advice: “A composition pupil of mine at the R.C.M., whom I consider very gifted is anxious to go abroad and study music, especially composition, for 6 months, or possibly longer. […] Miss Maconchy is just 19 – plays the piano quite well and has had a thorough grounding at the hands of Kitson and Charles Wood. […] I feel possibly that Respighi or Casella might be good for her – if they ever take pupils. On the other hand neither Rome nor Buda-Pesth would I imagine be good from the point of view of general musical atmosphere and the hearing of plenty of good music etc. Also of course we must consider a place where we could find a nice family for her to live with and so on. Are Leipzig or Dresden still good these days? I was suggested Prague – what do you think of that?”[2] And, it would seem, Dent deemed Prague to be the best option, for in late September 1929 Maconchy arrived in the city to become a student of Karel Boleslav Jirák. The young composer was deeply impressed by the progressive musical world she encountered in Czechoslovakia, primarily by Leoš Janáček’s opera *Jenůfa.* The artists she came into contact with included Josef Suk, who was excited by her orchestral suite *The Land.* She also made friends with Jan and Wilma Löwenbach, major cultural figures, who initiated her into the Prague musical circles. After travelling in Europe, in the spring of 1930 Maconchy returned to Prague, which on 19 March (on her 23rd birthday) hosted the world premiere of her *Concertino for Piano and Chamber Orchestra*, with Erwin Schulhoff playing the solo instrument. The evening was attended by Ralph Vaughan Williams, who would later on write an enthusiastic review: “They brought off the first and third movements (the quick ones) amazingly well; and they made the second movement sound almost as beautiful as it is; I think the second movement is one of the loveliest things I’ve ever heard […]. The audience in Prague liked it tremendously, and all the critics said nice things about it.”[3] Indeed: the daily *Národní osvobození* branded the *Concertino* as “one of the composer’s most appealing works”[4], while the *Prager Tagblatt* described the second movement as aptly evoking the “eternal atmosphere of the sea, with a melody that seems to reflect the melancholy of her native land hovering above the waves”[5]. Yet, oddly enough, the nimble and vigorous piece, which earned Elizabeth Maconchy the first public recognition in what would prove to be a long career, has been scarcely performed. Just like many other female composers’ works, it is yet to be rediscovered.

Text: Kai Hinrich Müller / Iva Nevoralová
Poděkování / Thanks to: Jean-Paul Montagnier / Ries & Erler and Karla Hartl / The Kaprálová Society
Foto / Photo © The Kaprálová Society (Vítězslava Kaprálová)

---

[3] Grace Williams: *A Letter from Vienna*. In: *The R.C.M. Magazine*. No. 2. červen 1930: 66.

[4] *Z pražských koncertů*. In: *Národni osvobození*. 22. března / 22 March 1930.

[5] *Konzerte*. In: *Prager Tagblatt*. 3. března / 3 March 1930.